

علم حکمت را بر دل زبان او ریاند **طالب** **پوشیده** باید که **رزق**
روزی نخورد از برای آنکه چینه که هست هم را او در
می ریاند و تعیین کرده است کم و زیاده نوبت کف
قیمت ما بنیم عیث تیمم بر احوال مورد ملخ حاضر است
هست زفیض کم و ذلک **منتهی** از رزق از آن
شاه که روزی او می خورد **مورط** قیمت از وی
علم او بر همه بنده با محیط است **اعلم** او هیچ چیزی پوشیده
نیست و مفضل **رزق** بنده پای خود شده است
خدای اوست از نیست **بعصیان** در رزق برکت
از خواه روزی که بخشنده **اوست**
از سببها بگذر تقوی طلب **تا خدا** روزی رساند فی
حق جای نخست **رزق** **طلال** که نبات در میان
در کلام مجید خود خیر می دهد **الذی** **طال** **رزق** **لن** **یشیر**

ای کبری

ای کبری که از خزانه غیب **کبر** تر است و زلف خود داری
دوستان با کج کنی محروم **تو** که مایه و شمشیر نظر داری
بر که تمجید خود کی خورد **رو** تو هم بجهان خود ترا خجسته
بروزی بی نوایان نواز **بر** رحمت یکسان با کارسانند
پس ای طالب **پوشیده** چنانکه تعظیم ذکر الهی بجای
آرد بدانکه مقصود ازین ذکر استیت کرد الهی آگاه
بچون سستی و نقلی باشد **بوصف** محبت و تعظیم
در هر یک ذکر تعظیم **تو** که پسر است **وز** مال احتشامت **پس** که آگاه
از مکافات عمل قانع نشو **گندم** از گندم براید جز جو
اینچنین گفتندست **معنوی** ای برادر هر چه کار بر روی
نشان آن کی ز فیض **اسیلا** **توجه** باشد اول سبوی **بلکه**
دست حکمت **نفس** **علم** **حکیم** **نی** **قلم** **بر** **خ** **دل** **ز** **در** **قلم**
علم **پس** **دل** **از** **مکتب** **در** **بلکه** **از** **تلقین** **خاص** **چون** **تو**

Copyright © King Fahd University